

“SVILEN KONAC” – VJERE

marti, 16 septembrie 2014

Sveto pismo

je knjiga života i sve što u njemu piše, svjedo anstvo je da Bog poznaje našu narav.

Abraham

i njegov brati Lot su se malko obogatili u Egiptu. Poraslo im stado, umnožile im se sluge, postavili doma pljo ke od mramora i granita pod šuprom ali (na žalost) i po srcu. I tako se posva aše jednoga dana i uvi eše da im je ogromni pašnjak na kojemu stoje zapravo premali i odlu ise da jedan od njih treba da ode. “Ako ti odeš lijevo, ja u desno” - re e stariji Abraham puno mla emu Lotu. On pušta njega da izabere. Tada se Lot popne na ogromni kamen i izblesti o i prema plodnoj dolini Sodome i Gomore. U njoj dobra zemlja koja dva puta donosi urod. I po ne izabirati: “i ovo je moje i ono...i ono drugo....i ono tre e... Me utim, u toj zemlji ne bijaše vjere, ni ljubavi, ni mira, ni poštovanja prema starijima, bolesnima, onima koji su cijeli život radili za izgradnju zajednice. Psovanje, prijevara, brakolomstvo i izdaja bili su na dnevnom redu. Lota nije bilo briga. On je mislio da e se okoristiti brez da i njega dodirne grijeh koji je u Sodomi uzeo oblik dragog kamena i tjelesnoga nagona. Na drugoj strani brati Abraham pogleda u lijevo (na ono što mu je ostalo) i vidje samo pijesak i po koji žbunj. Na to mu glas gospodnji re e: “Ne boj se! Bit es otac toliko djece koliko ima pijeska u ovoj pustinji. I sve što vidiš pusto - zazelenit e jednoga dana. I zaista tako se je dogodilo. Prvi zaglavi u bezbožnom kraju i skoro izgubi glavu i obitelj, a drugi posta svima nama praotac jer ode tamo gdje ga Bog posla. Jer nije zatirao Božje staze. Jer se je uzdao u Stvoritelja da mu on svaki dan stvori mir, dobru volju, kruh, svetost, mudro i ponizno srce i na kraju sre u...koju samo On daje.

S ovim mislima iz Svetoga Pisma želim svim našim Sve enicima Hrvatima (sad kad su promjene) snagu Duha, da požele i povjeruju u sve ono što im Gospodin pošalje kao misiju i službu. Zna se da je jedan od Papa rekao za nas Hrvate da smo mi “predzi e krš anstva” a Napoleon naglasio da bi s hrvatskom vojskom mogao osvojiti cijeli svijet. Dakle, i dobri vjernici i dobri vojnici. Izgleda da su te kvalitete jako tražene u ovo doba i da Hrvati stvarno uvaju i vjeru i biskupiju. Jedan na granici u Žimboliji, jedan priko plotu u Srbiji. Jedan uva Dunav u Moldovi, drugi ga pazi u Oršovi. U slu aju katastrofe na Dunavu do nedavno je pomagao i VI . Stojan iz Herkulane. Ne stojimo loše ni u Ma arskoj, u Szegedu, de opet jedan Hrvat pazi granicu stare Biskupije. Moje je mišljenje da stojimo dosta loše kod F geta ali nikad se ne zna... Možda neki od ovi naši mladi preuzme u budu nosti uvanje granice na toj strani. Eto, to je Abrahamova baština svima koji kroz usta biskupa poslušaju Božje poslanje. Ali i jedini recept za sre u jer su naši sve enici jako ljubljani tamo gdje odu. Možda nas koji smo na granica ne poha aju biskupi iz Hrvatske dva puta godišnje, možda u Radni i iklovi stigneš jedanput u 10 godine da kažeš dve re i jer : “pa de su tebi vernici??? Pita patrijarh... možda je puno teže raditi s dva tri žbunja (dvjesto, tristo starijih Ma ara) koji ne šume karaševskim šumom nego ma arskim...ali je to šum zahvale i poštovanja. Jedno je da ti 50 mole za zdravlje, a drugo da ti 500 sovu Boga. Paradoks: Nekomu i u velikom varošu kažu da je pametan, a nekomu i u selu da je prost.

Dragi i vjekovima poslušni hrvatski itatelj: Bog ne ode u Pariz nego u mali Lurd, ne ode u Zagreb nego u malo Me ugorje, ne ode u Jeruzalem nego u mali Betlehem. Samo on zna što je najbolje za Crkvu i narod. Kaže naš Bosanac : “Što je od’ Boga - sla e od’meda!” I tu nema dogovora i ugovora. Me utim, dok hrvatski sve enici prihva aju zahtjevne službe po granica, hrvatski narod ne smije pasti u Sodomski grijeh zaboravljanja svojih starih i bolesnih sve enika kao što je vl . Kati . On dok je bil u snagi ne pazil

Biskupa nego vas i starog pokojnog Kati a. Nema ni dom u Ravniku, a ni kriptu pod oltaram u Lupaku. Nadam se e nelamo da doživimo da se “bolje stoje i” hrvatski sve enici, op ina Karaševo, vjernici, ponašaju kao da vl . netreba posebnu prostoriju bez stepenica, topli obrok i ašu vode i, što je najvažnije, karaševsku ruku da ga pozdravi poranini. Sad la da se vidi koliki smo i vjernici i Laici. Kad kažem Laici mislim posebno na prof. Ha egana kojega isto molim za primjer i pomo na ovom jako osjetljivom polju.

Dr.
theol. Davor Lucacela